

Arrest

nr. 40 395 van 18 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA loco advocaat J. HELSEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Igbogila (Ogun state). U behoort tot de Yoruba etnie. Uw vader was een landbouwer en uw moeder verhandelde producten van de boerderij op de markt. Het land dat uw vader bewerkte was van een aanzienlijke omvang en hij had dan ook een vijftal werknemers in dienst. U studeerde net zoals uw broer aan de Egbado High School. Mr (Ta.) en Mr (Tu.), familie van uw vader, wilden de boerderij van uw vader innemen. Uw vader had al veel problemen met hen gehad maar weigerde zijn boerderij op te geven. Op een dag brachten ze twee van de werknemers op de boerderij om het leven. Uw vader deed aangifte van hun moord bij de politie. Het was algemeen gekend in het dorp dat (Ta.) en (Tu.) een slechte reputatie hadden. Enkele maanden later zette jullie vader u en uw broer zoals gewoonlijk af aan school. Na de officiële lessen kregen jullie nog bijles. Thuisgekomen kwamen jullie tot de gruwelijke vaststelling dat jullie ouders en zus gedood waren. Er kwam schuim uit hun mond. U was in shock en samen met uw broer

zette u het op een lopen naar Abeokuta. Gedurende drie weken overleefden jullie op straat. Om aan voedsel te komen, probeerden jullie werk te vinden op de markt maar jullie moesten ook bedelden. Op een dag vroeg een man jullie waarom jullie niet naar school gingen. Jullie deden hem het hele verhaal uit de doeken en hij besloot jullie te helpen. (F.) verschaftte jullie onderdak en regelde de nodige documenten zodat jullie samen met hem naar België konden reizen. Hij bracht jullie onder in zijn woning maar zijn vrouw was hier niet van gediend. De volgende morgen liet hij jullie achter aan een treinstation. Jullie bleven er lange tijd wachten in de hoop dat (F.) zou terugkomen maar uiteindelijk spraken jullie een onbekende aan die jullie om hulp vroegen. Hij verwees jullie door naar een agent die jullie de weg uitlegde naar de gebouwen van de Belgische asielinstanties. Op 16 april 2009 startten u en uw broer (O.A.A.) (O.V. 6.418.790, Cg nr. 09/12543) jullie asielpcedure.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria vervat in de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde dat familie van uw vader, Mr (Ta.) en Mr (Tu.), zich de boerderij van uw vader wilden toeëigenen om redenen die u niet bekend zijn. U verklaarde voorts dat Mr (Ta.) en Mr (Tu.) verantwoordelijk zijn voor de dood van twee van de werknemers van uw vader en dat de politie geen gevolg heeft gegeven aan de klacht van uw vader na hun dood omwille van de macht die Mr (Ta.) en Mr (Tu.) hebben. U houdt deze laatste ook verantwoordelijk voor de dood van uw ouders en zus.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat Mr (Ta.) en Mr (Tu.) uw familie lastig valt omwille van uw nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, uw etnie of het behoren tot een sociale groep. Het blijkt immers om een intra-familiale kwestie te gaan waarbij Mr (Ta.) en Mr (Tu.) zich volgens uw beweringen schuldig gemaakt hebben aan gemeenrechtelijke feiten. U bleek vreemd genoeg niet te weten wat de reden was voor Mr (Ta.) en Mr (Tu.) om de boerderij van uw vader in beslag te willen nemen (Cg, p.5). U zei enkel bij herhaling dat het heel slechte mensen zijn en dat iedereen weet dat ze heel slecht zijn (Cg, p.5, pp.6-7). Dit gebrek aan aanwijzingen over de achterliggende reden(en) van het probleem is bevreemdend, omdat men van u – als beweerde betrokken partij – toch zou mogen verwachten dat u de ware toedracht van het conflict zou kunnen toelichten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over bepaalde van de door u aangehaalde feiten vaag en in het geheel niet overtuigend overkomen, zodat u ook niet heeft aangetoond dat u terecht een risico op het lijden van ernstige schade inroept.

Niettegenstaande uw verklaring dat Mr (Ta.) en Mr (Tu.) familie zijn van uw vader, bleek u bitter weinig van hen af te weten. De volledige namen van (Ta.) en (Tu.) waren u niet bekend (Cg, p.5). U kon de verwantschapsband tussen hen en uw vader niet precies omschrijven (Cg, p.5). U kon niet zeggen wat het beroep is van Mr (Ta.) en Mr (Tu.) (Cg, p.6). U wist niet te zeggen of Mr (Ta.) en Mr (Tu.) getrouwd zijn. U zei niet te weten wanneer de problemen met Mr (Ta.) en Mr (Tu.) begonnen zijn (Cg, p.6). Toen hierop werd doorgegaan door de interviewer van het Commissariaat-generaal en gevraagd werd of u kon zeggen of de problemen twee of tien jaar begonnen zijn, moest u een antwoord schuldig blijven (Cg, p.6). Op de vraag of Mr (Ta.) en Mr (Tu.) voordien al problemen gemaakt hebben met andere dorpsbewoners antwoordde u bevestigend maar u kon geen namen geven van mensen met wie ze problemen hadden, noch kon u verduidelijken over welke problemen het hier ging (Cg, pp.7-8). U verklaarde dat de politie schrik heeft van (Ta.) en (Tu.) omdat een van hen traditionele medicijnen gebruikt waardoor iedereen schrik heeft van hem (Cg, p.6). U zei dat uw vader vele keren naar de politie geweest is na de dood van zijn twee werknemers maar kon niet aangeven hoeveel keer (Cg, p.7). U wist ook niet te zeggen wat de politie hem gezegd heeft. Voorts baseert u uw overtuiging voor de schuld van (Ta.) en (Tu.) voor de dood van uw ouders en zus op het gegeven dat uw vader met niemand anders problemen had dan met hen (Cg, p.8). Noch u, noch uw broer zijn trouwens naar de politie gegaan voor bescherming of om klacht neer te leggen na de dood van uw familie. U verklaarde niet te zijn gegaan uit schrik en omdat jullie wisten dat (Ta.) en (Tu.) achter jullie aan zouden komen. U vreesde dat de politie niets zou doen omdat ze na de dood van de twee werknemers van uw vader ook niets gedaan hebben (Cg, p.8). U baseert zich voor de verantwoordelijkheid van (Ta.) en (Tu.) echter op

niets meer dan vermoedens en hebt er geen idee van wat de politie heeft gedaan na de dood van de twee werknemers aangezien u niet weet wat de politie uw vader gezegd heeft.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig document zodat een controle van uw identiteit en reisweg niet mogelijk is.

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat u, niettegenstaande uw verklaring op 10 september 1993 te zijn geboren, blijkens het medische onderzoek dat op 19 mei 2009 door het Universitaire Ziekenhuis St Raphaël te Leuven werd uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij, een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. U kunt, bij gebrek aan overtuigende elementen die het resultaat van deze botscan zouden kunnen ontkrachten, niet als minderjarige worden beschouwd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt met betrekking tot de motivering dat hij niet ressorteert onder de bescherming die wordt geboden door de Conventie van Genève dat dit niet klopt. Vervolging moet in principe uitgaan van de staat, partijen of organisaties die een aanzienlijk deel van het grondgebied van een staat beheersen of van niet-overheidsactoren wanneer blijkt dat de gezaghebbende overheid of internationale organisatie geen bescherming kan of wil bieden. Uit het relaas zou blijken dat de overheid geen of onvoldoende bescherming kon bieden. Zijn ouders en zus werden vermoord en de overheid deed niets om de verantwoordelijke te zoeken of hen veiligheid te bieden. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing bovendien niet argumenteert waarom hij geen bescherming kan genieten van de Conventie doch louter stelt dat dit zo zou zijn zodat er wat betreft dit element een gebrek is aan materiële motivering.

Aangaande de motieven omtrent de vaagheden in zijn verklaringen stelt verzoeker dat de Commissaris-generaal er geen rekening mee houdt dat hij nog een jongen is, amper adolescent. Hij zou amper zestien jaar zijn en ernstig geïntimideerd zijn door de omstandigheden. Als gevolg daarvan zou hij uit angst veel van wat hij wist niet hebben verteld.

Bovendien zou de Commissaris-generaal niet alle antwoorden van verzoeker terdege hebben begrepen. Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal te veel kennis verwacht. Hij was geen goede kennis van de personen die hem het leven zuur maakten. Mocht dit wel zo zijn dan was er uiteraard minder kans geweest dat zij hem zouden vervolgen.

Daarenboven zou de bestreden beslissing de kracht miskennen die in zulke gemeenschappen uitgaat van het bijgeloof en de invloed die dit geloof heeft op de collectiviteit en de overtuiging dat verzoeker en de twee werknemers hiervan slachtoffer werden. De gemeenschap wilde hem niet helpen omwille van de 'voodoovloek' die op hem rustte.

Voorts erkent verzoeker dat hij inderdaad niet veel weet over zijn oom T. Hij is echter van mening dat hij toch voldoende weet in acht genomen zijn achtergrond en leeftijd. Zo weet hij dat deze persoon gehuwd is en vier kinderen heeft.

Het zou dan ook blijken dat verzoekers relaas wel degelijk klopt en dat hij terecht aanspraak maakt op de erkenning als vluchteling.

Verzoeker wijst erop dat de verhalen van hemzelf en zijn broer nagenoeg geen tegenstrijdigheden bevatten. Ondanks dat de Commissaris-generaal ernstig op zoek was naar tegenstrijdigheden daar waar hij eerst verzoeker hoorde, vervolgens diens broer interviewde en daarna opnieuw verzoeker aan de tand voelde, vielen zij niet door de mand en zijn er geen ernstige tegenstrijdigheden, hetgeen de verhalen volgens verzoeker uiterst geloofwaardig maakt.

Dit, tezamen met de "overvloedig bijgebrachte bewijzen", maakt dat de beslissing van de Commissaris-generaal dient te worden herroepen. Bovendien brengt verzoeker nog een kopie bij van zijn geboorteakte ter ondersteuning van zijn identiteit.

Hij vraagt te oordelen dat geen redenen voorhanden zijn om de erkenning van de vluchtelingenstatus te weigeren noch om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren op basis van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker beroept zich op dezelfde problemen als degene die werden aangehaald door zijn broer, wiens zaak gekend is onder het rolnummer 48 137. Bij arrest nr. 40 393 van 18 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevelde inzake verzoekers broer werd geoordeeld dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers broer ingeroepen feiten omdat hij geen begin van bewijs aanvoert aangaande zijn asielrelaas, uiterst vage verklaringen aflegt omtrent verschillende kernelementen van dit relaas, geen reisdocumenten bijbrengt en ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde reisweg (ii) diens problemen geen verband vertoonden met de criteria vervat in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 zodat verzoekers broer het verband tussen de door hem aangehaalde daden van vervolging en de gronden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet niet aantoonde.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag slechts een faxkopie neer van een geboortecertificaat. Aan deze faxkopie kan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker maakt overigens niet aannemelijk waarom hij het origineel van dit document niet bijbrengt, aangezien het zou zijn uitgereikt op 20 november 2009 en verzoeker reeds op 2 december 2009 een faxkopie ervan toevoegde aan het verzoekschrift. Hoe dan ook bevat dit document slechts identiteitsgegevens zodat het geenszins vermag aan te tonen dat verzoeker zou worden vervolgd in zijn land van herkomst.

Dient te worden opgemerkt dat daar waar verzoeker verwijst naar de “*overvloedig bijgebrachte bewijzen*”, uit het dossier blijkt dat hij – met uitzondering van de hoger besproken faxkopie van zijn geboortecertificaat – geen enkel stuk aanbracht ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent (i) het feit dat zijn vader een groot stuk land zou hebben bezeten, dat deze een landbouwbedrijf had met vijf werknemers en dat verzoekers moeder de landbouwproducten zou hebben verkocht (ii) de dood van de twee werknemers van zijn vader (iii) de aangifte van moord die zijn vader ingevolge het overlijden van zijn werknemers zou hebben ingediend bij de politie (iv) het feit dat zijn ouders en zijn zus zouden zijn vermoord. Tevens beweerde verzoeker dat de persoon die hem en zijn familie zou hebben vervolgd en die hij in het verzoekschrift omschrijft als zijn ‘oom’ erg bekend en gevreesd is in zijn regio en er de traditionele medicijnman was (administratief dossier, stuk 12, p.2) doch breng hij ook hieromtrent niet het minste begin van bewijs bij. Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien de door verzoeker ingeroepen feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, hij omtrent het voorgaande toch minstens enig begin van bewijs zou moeten kunnen voorleggen.

Verzoeker legde blijkens het administratief dossier vage verklaringen af omtrent het conflict dat de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen. Zo kon hij niet aangeven hoe groot het land van zijn vader was waarrond het conflict draaide. Evenmin wist hij waarom de twee familieleden waarmee zijn vader in conflict was diens land opeisten. Daarenboven bleek verzoeker er niet het minste idee van te hebben wanneer de problemen tussen zijn vader en diens familieleden zouden zijn begonnen aangezien hij niet kon aangeven in welk jaar deze begonnen en zelfs niet kon preciseren of dit één of twee jaar, dan wel vijf of tien jaar zou zijn geleden. Voorts was verzoeker er niet van op de hoogte of zijn vader bij dit probleem al dan niet hulp zou kunnen verkrijgen van de traditionele chef van het dorp (administratief dossier, stuk 3, p.2, 5-8). Dat zijn vader hem buiten de kwestie zou hebben gehouden omdat deze hem niet wilde verontrusten vormt geen afdoende verklaring voor de voormelde onwetendheden. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker, als beweerde betrokken partij, de ware toedracht zou kunnen toelichten van het conflict dat de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd voor zijn problemen, minstens dat hij zich hieromtrent zou informeren nadat zijn vader hem zou hebben gewaarschuwd voor zijn familieleden waarbij deze verzoeker aanraadde niet naar hun woning te gaan en niets van hen aan te nemen of nadat ingevolge het conflict twee werknemers van zijn vader zouden zijn gedood (administratief dossier, stuk 3, p.5-6).

Bovendien legde verzoeker vage verklaringen af omtrent de familieleden ten aanzien van welke hij stelt vervolging te vrezen.

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij niet veel weet over zijn 'oom' doch is van mening dat hij wel voldoende wist ter staving waarvan hij beweert dat hij wist dat deze gehuwd is en vier kinderen heeft. Deze bewering vindt echter geenszins steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker, wanneer hem in duidelijke bewoordingen werd gevraagd of de twee familieleden die hen belaagden zijn getrouwd, antwoordde: *"Ik weet niets af van hen"*. Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) blijkt bovendien dat verzoeker er niet van op de hoogte is hoe deze twee familieleden precies verwant zijn met zijn vader. Tevens kon hij van geen van beide de volledige naam geven. Voorts diende hij ook op de vraag welk beroep deze familieleden uitoefenen het antwoord schuldig te blijven. Verzoeker kon evenmin aangeven of zij al dan niet lid waren van een politieke partij. Bovendien wist hij niet waarom iedereen schrik had van deze personen of waar zij hun slechte reputatie vandaan haalden, doch antwoordde hij steeds ontwijkend wanneer hiernaar werd gevraagd. Daarenboven beweerde verzoeker dat zij voordien reeds vaak problemen maakten met andere dorpelingen, doch kon hij vervolgens niet één naam noemen van mensen met wie zij problemen zouden hebben gemaakt en kon hij evenmin preciseren wat voor problemen zij maakten met andere mensen (administratief dossier, stuk 3, p.5-8).

Dat de voormelde vaststellingen te wijten zouden zijn aan het feit dat verzoekers antwoorden niet terdege zouden zijn begrepen kan niet worden aangenomen. De voormelde verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en verzoeker noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor maakte enige melding van communicatieproblemen ten tijde van het gehoor.

Dat verzoeker dermate vage verklaringen aflegt omtrent de twee personen die hem zouden vervolgen doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat hij zich toch enigszins zou informeren omtrent de actoren van zijn vervolging, en dit zeker nadat deze twee werknemers van zijn vader zouden hebben vermoord en nadat zijn vader hem voor deze personen zou hebben gewaarschuwd. Verzoekers onwetendheid klemmt bovendien des te meer daar hij beweerde dat beide personen in zijn dorp woonden en familieleden betroffen van zijn vader, alsmede dat één van beide een erg bekend en gevreesd figuur was in zijn regio (administratief dossier, stuk 3, p.5, 7; stuk 12, p.2).

Daarenboven legde verzoeker uiterst vage verklaringen af betreffende de dood van de twee werknemers van zijn vader, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen asielmotieven verder op de helling plaatst.

Verzoeker verklaarde dat zijn vader vijf werknemers had, doch bleek vervolgens hun namen niet te kennen. Hij verklaarde dit door te stellen dat zijn vader hen noemde met de namen van hun kinderen. Vervolgens werd aan verzoeker gevraagd of hij dan de namen van hun kinderen kende waarop hij slechts één naam kon geven, meerbepaald B.I. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd welke twee werknemers van zijn vader werden gedood, gaf hij aan dat hij B.I. kent en dat dit de enige is die hij zich herinnert. Verzoeker bleek daarenboven niet op de hoogte te zijn hoe de werknemers van zijn vader zouden zijn gedood, doch stelde: *"Ik was er niet, misschien dat ze hem neergestoken hebben, misschien iets traditioneels, kan het niet echt zeggen"*. Hij beweerde tevens dat hij niet van zijn vader of

van iemand anders zou hebben gehoord hoe die twee mannen werden gedood. Bovendien gaf verzoeker aan dat zijn vader ingevolge het overlijden van zijn werknemers naar het lokale politiebureau ging, doch bleek hij niet in staat aan te geven hoe vaak zijn vader naar het politiekantoor zou zijn gegaan. Verzoeker kon evenmin preciseren wat de politie tegen zijn vader zou hebben gezegd en wist niet of zijn vader al dan niet naar een ander politiekantoor of de rechtbank zou zijn gegaan. Hij kon zelfs niet aangeven of zijn vader al dan niet zou hebben gezien hoe diens werknemers werden gedood (administratief dossier, stuk 3, p.3, 5-7).

Deze verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar zodat verzoekers uitleg als zouden zijn verklaringen verkeerd zijn begrepen niet kan worden aangenomen, te meer daar hij noch zijn advocaat enige melding maakte van communicatieproblemen tijdens het gehoor.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geenszins met zekerheid kan stellen dat zijn familieleden de werknemers van zijn vader zouden hebben gedood, doch dat deze stelling berust op vermoedens en een veronderstelling van zijn vader. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd hoe hij wist dat zijn familieleden verantwoordelijk waren voor hun dood, antwoordde hij immers dat hij dit had gehoord van zijn vader. Vervolgens bleek hij echter niet in staat aan te geven hoe zijn vader dit wist aangezien hij er niet van op de hoogte bleek of zijn vader getuige was van deze feiten en, gevraagd hoe zijn vader dan zeker was dat zij diens werknemers doodden, antwoordde: *"Hij is er zeker van, omdat hij het anders ons niet gezegd zou hebben, hij heeft geen problemen met iemand anders, het zijn zij die problemen maken met vader en problemen maken met hem"* (administratief dossier, stuk 3, p.7). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet over concrete aanwijzingen beschikt noch objectieve elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de werknemers van zijn vader daadwerkelijk door diens familieleden werden gedood ingevolge het grondconflict dat zijn vader had met deze familieleden.

Tevens blijkt ook verzoekers bewering als zouden diezelfde familieleden verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn ouders en zus te berusten op een louter vermoeden. Wanneer aan hem werd gevraagd hoe hij dit weet, antwoordde hij: *"Ik weet dat zij mijn ouders gedood hebben"*. Nogmaals gevraagd hoe hij dit weet, gaf hij aan: *"Ze hebben er al twee gedood en hij maakte problemen zodat mijn vader de boerderij zou verlaten"*, waarbij kan worden opgemerkt dat uit het voormelde blijkt dat hij hiervoor evenmin enige concrete aanwijzing had. Verzoeker verklaarde bovendien dat er geen andere reden was waarom hij hen verdacht van de moord op zijn ouders en zus en verduidelijkte: *"(...) want mijn vader heeft geen problemen met iemand anders (...)"* (administratief dossier, stuk 3, p.8).

Derhalve brengt verzoeker hoe dan ook onvoldoende concrete en objectieve elementen aan waaruit zou blijken dat de werknemers van zijn vader, zijn ouders en zijn zus zouden zijn gedood ingevolge het grondconflict tussen zijn vader en diens familieleden.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien verder ondergraven doordat hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klempt des te meer daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo kon hij de luchthaven of stad niet aangeven van waaruit hij het vliegtuig zou hebben genomen. Hij wist evenmin met welke luchtvaartmaatschappij hij zou hebben gereisd. Daarenboven kon hij niet aangeven waar het vliegtuig een tussenlanding zou hebben gemaakt, noch wat de bestemming was van het vliegtuig of waar hij aankwam in België. Bovendien wist hij niet naar waar hij vervolgens een taxi zou hebben genomen en waar zich het huis bevindt van de persoon die hem hielp. Voorts bleek verzoeker niet in staat aan te geven onder welke naam hij zou hebben gereisd en beweerde hij dat hij zonder paspoort zou hebben gereisd. Hij kon daarnaast in het geheel niet preciseren waar op het vliegtuig hij zou hebben gezeten, hoeveel zetels er naast elkaar waren, of er al dan niet iemand links van hem zat en wie rechts van hem zat, en dit ondanks dat hij voorhiel naast zijn broer en de man die hem hielp te hebben gezeten. Het is daarenboven geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn broer niets zouden hebben moeten betalen voor hun reis en dat de persoon die hen zou hebben geholpen alles zou hebben betaald, te meer daar verzoeker aangaf dat zij deze persoon van tevoren niet kenden. Verzoeker kon overigens zelf evenmin aangeven waarom deze persoon hen zonder tegenprestatie naar Europa zou helpen (administratief dossier, stuk 3, p.3-5, 8; stuk 13, nr.33-34).

Verweerder wordt bijgetreden waar deze ten aanzien van verzoekers betoog dat het feit dat er nagenoeg geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer zou aantonen dat zijn verhaal geloofwaardig is met recht repliceert dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In casu blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen begin van bewijs

bijbrengt omtrent zijn beweerde asielrelaas, dat hij onmiskenbaar uiterst vage verklaringen aflegt over diverse kernelementen binnen zijn asielrelaas, dat hij geen reisdocumenten bijbrengt en dat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande zijn vluchtroute naar België. Deze vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde asielrelaas.

Voor zover verzoeker zijn jeugdige leeftijd aanvoert ter vergoelijking van de frappante vaagheden in zijn verklaringen dient te worden opgemerkt dat ook van een persoon met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente, gedetailleerde en duidelijke informatie te verstrekken aangaande de kernelementen waarop zijn asielaanvraag is gebaseerd.

Dat verzoeker geïntimideerd zou zijn geweest door de omstandigheden en uit angst veel zou hebben verzwegen kan evenmin worden aanvaard ter verschoning van de voorgaande vaststellingen. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een asielzoeker de asielinstanties van een land waartoe hij zich richt teneinde bescherming te verkrijgen van meet af aan in vertrouwen neemt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Elke asielzoeker staat tijdens het gehoor weliswaar onder enige mate van psychologische druk doch dit doet geen afbreuk aan de voormelde medewerkingsplicht. Uit het administratief dossier blijkt bovendien geenszins dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan tijdens het gehoor bij het CGVS en noch verzoeker noch zijn advocaat maakten tijdens het gehoor enige melding van problemen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de wijze waarop het gehoor zou zijn verlopen hem ervan zou hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Waarom hij, indien hij het antwoord op de gestelde vragen kende, dit niet zou verstrekken kan dan ook niet worden ingezien.

Derhalve blijft de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven onverminderd overeind.

Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom zijn relaas - indien het al geloofwaardig zou zijn, *quod non* - geen verband houdt met de criteria vervat in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing stelt immers: "(...) *Nergens uit uw verklaringen blijkt dat Mr (Ta.) en Mr (Tu.) uw familie lastig valt omwille van uw nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, uw etnie of het behoren tot een sociale groep. Het blijkt immers om een intra-familiale kwestie te gaan waarbij Mr (Ta.) en Mr (Tu.) zich volgens uw beweringen schuldig gemaakt hebben aan gemeenrechtelijke feiten*". Deze motivering wordt, gelet op het voormelde, niet dienstig weerlegd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gelet op het voorgaande is de materiële motiveringsplicht niet geschonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker brengt behoudens de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas geen elementen aan ter staving van zijn verzoek om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Gelet op de hoger gedane vaststellingen ten aanzien van dit relaas (zie sub 2.2.1.) en de overige elementen in het dossier toont verzoeker geenszins aan dat ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS